

de marskramer en de bessen

10/03/2010 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

De markt was gezellig druk vandaag en de marskramer stond enthousiast zijn waar aan te prijzen.

De mensen dromden rondom zijn spullen om te zien wat hij in zijn mars had uit steden ver gaans van hier.

Grappig woord eigenlijk: mars. Waar hij vandaan kwam, noemden de mensen het een kiep en hem daarom een kiepkeerl.

Terwijl de marktbezoekers zijn koopwaar bekeken, vertelde hij over de avonturen die hij op zijn voettochten had meegemaakt en het nieuws dat hij in andere steden had gehoord. Voor velen was dit gratis nieuws interessanter dan al het andere op de markt. De voorjaarszon scheen en er was geen wolkje aan de lucht.

Tegenover hem stond een tentje waarin de waarzegster voor een paar centen in haar glazen bol keek om te voorspellen wat de toekomst een ieder zou brengen.

Naast hem stond een kwakzalver die met veel geschreeuw de aandacht opeiste. Hij kende hem wel: een snelle en handige kerel die de boel oplichtte. Kwakzalvers eisen veel ruimte op de markt en geven weinig om hun klanten. Iets wat ze uiteindelijk iedere keer opbreekt. Maar de geldbuidel zit altijd goed vol.

De marskramer moest opeens denken aan de bessen die hij een aantal dagen geleden in het woud had geplukt en in zijn eigen leren buidel had gedaan. Dat was nog eens een bijzonder verhaal.

Een paar dagen geleden liep hij over het zandpad in het woud zo diep en donker dat hij alleen de bomen kon zien die het dichtst bij het pad stonden. Alles daarachter was donker en vaag.

Precies op de grens van wat nog wel en niet te onderscheiden was, groeide een bijzonder plantje. Het leek wel wat op een bosbessenstruikje. De bessen waren alleen niet paars, maar rood, robijnrood. En ze gaven licht. Niet veel, je moest er echt speciaal op letten. Als je het wist, dan zag je het.

De marskramer was in gedachten naar de bosrand toegelopen en stak zijn hand uit om een bes te plukken. Opeens werd zijn hand vastgepakt door een vreemd uitziend wezen: "Gefeliciteerd met deze geweldige keuze meneer de kiepkeerl!"

De marskramer schrok zich een hoedje en wilde hard wegrennen, maar hij had in zijn leven geleerd dat Onze Lieve Heer soms vreemde kostgangers heeft en dat oordelen vaak te vroeg worden gegeven. Hij begroette het wezen daarom vriendelijk terug.

Deze draaide zijn hoofd ietwat scheef en keek hem lang nadenkend aan.

"Jij bent de eerste die niet hard wegrenst en zelfs met me wil praten."

"Ik wil niet alleen met je praten . . . ik wil zelfs naar je luisteren", zei de marskramer.

"Dan zal ik je oren laten klapperen en je een groot geheim vertellen over deze bessen", antwoordde het wezen.

De marskramer luisterde ademloos en moest soms lachen, soms was het bijna uitlachen. Maar iedere keer herpakte hij zichzelf en luisterde, luisterde, luisterde. Hij leerde zo alles over het grote geheim.

Net zoals hij naar het wezen luisterde, zo luisterden de mensen op de markt nu naar hem. De marskramer vertelde zijn verhaal en nam de buidel met bessen van zijn riem, opende deze, bessen rolden over het leer.

Hij nam een bes tussen duim en wijsvinger en hield deze in de lucht. De zonnestalen schenen dwars door de robijnrode bes waardoor deze licht leek te geven.

Hierna bracht hij hem langzaam naar zijn mond. De mensen keken sprakeloos toe hoe hij hem tussen zijn tanden zette. Op het moment dat hij de bes doormidden beet, verdween de marskramer in het niets.

De kwakzalver naast hem gilte dat dit pure oplichting was, een truc, een misleidend spel met spiegels. Maar hij had de woorden nog niet uitgesproken of hij beseftte dat hij hiermee zijn eigen duistere praktijken verraadde.

Nee, de marskramer was echt verdwenen. Niet dat iedereen het geloofde overigens. De meeste mensen waren het roerend eens met de kwakzalver: dit was een truc.

Slechts een paar mensen durfden te geloven wat ze zagen en namen ook een bes. Ook zij verdwenen in het niets. Het werd niet opgemerkt, want de kwakzalver en zijn aanhangers hadden het te druk met zichzelf.

“Nee, de marskramer was echt verdwenen.

Niet dat iedereen het geloofde overigens. De meeste mensen waren het roerend eens met de kwakzalver: dit was een truc.”